

а сърце
 подъ гради
 се гърчи
 и ядови
 плете!...

XIII

— О Чичево!.. О село мое!... —

XIV

Кога го Яне пресрете,
в гради му сърце нарасна,
кога со него прозборе,
радосъ му гради удави!

Се збраа...

Зборуе Яне не трае,
зборуе болки открива.
Диме ке фъркне на село,
сънце му лице огреа,
не чека, стана на нога,
бисеръ се рони отъ око:
—Кътете сили берете,
борба не чека . . .
Зинале,
а Яне рипна — изрипа,
го баци ф чело високо!...

Сънце на заодба кренуе,
Диме со Яне се прощева!...